

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/1/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8821201118
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8821201118.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a doc. JUDr. Petra Molitorisa, PhD. v spore žalobcu: A. A., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom B. X/X, XXX XX C. D. E., zastúpený: URBAN & PARTNERS, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Červeňova 15, 811 03 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 244 895, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 00166481, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy titulom nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci, o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 5C/16/2021-174 z 27.10.2023, zhodou hlasov členov senátu, takto

rozhodol:

- Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie.
- Sporovým stranám nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca v konaní uplatňuje proti štátu nárok na náhradu škody vo výške 1.263,85 eur vzniknutej mu znášanými nákladmi na trovy obhajoby v trestnom konaní a tiež náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur, ktorá mu vznikla v súvislosti s uvedeným proti nemu vedeným trestným stíhaním, ktoré skončilo právoplatným oslobodením spod obžaloby. Zároveň si uplatňuje i nárok na náhradu trov konania.

2. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej aj „súd prvej inštancie“) medzitýmnym rozsudkom z 27.3.2023 č.k. 5C/16/2021-151, právoplatným 12.5.2023, rozhodol, že nárok žalobcu na uplatnenú náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy je čo do základu daný.

3. Rozsudkom č.k. 5C/16/2021-174 zo dňa 27.10.2023 súd prvej inštancie priznal žalobcovi proti žalovanej titulom náhrady škody sumu 1.229,39 eur a titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 2.700,- eur s tým, že uložil tieto povinnosti splniť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu žalobcu zamietol. Zároveň rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalobcovi proti žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k nároku na náhradu škody v rozsahu 95 % a nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

4. V dôvodoch rozhodnutia poukázal na závery právoplatného medzitýmneho rozsudku, proti ktorému strany nepodali odvolanie, ďalej popísal obsah prednesov strán v konaní i obsah realizovaných dôkazov, vrátane svedeckých vyjadrení doručených súdu v písomnej forme. Po citácii označených ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci

a o zmene niektorých zákonov, účinného od 1.1.2013, citácii príslušných článkov Ústavy SR, Listiny základných práv a slobôd, ustanovení vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z., judikatúry Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR, Ústavného súdu ČR i záverov z rozhodnutí odvolacích súdov (označených v dôvodoch rozhodnutia) opakovane zdôraznil, že ak došlo rozhodnutím súdu k oslobodeniu žalobcu spod obžaloby, nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Pretože o základe nároku na náhradu škody a náhrady nemajetkovej ujmy bolo už právoplatne rozhodnuté, predmetom ďalšieho konania na súde bolo rozhodnutie o výške týchto uplatnených nárokov. K ním v dôvodoch rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol najmä, že:

4.1. Žalobca si v konaní uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody vo výške 1.263,85 eur, ktorý mu vznikol v súvislosti s nákladmi v podobe trov obhajoby, pričom ich výška vychádza z vyčíslenia náhrady trov obhajoby obhajcu žalobcu, zahŕňajúca vynaložené hotové výdavky, náhradu za stratu času advokáta, odmenu za zastupovanie advokáta v priebehu trestného stíhania žalobcu, teda jedná sa o výdavky, ktoré žalobcovi ako poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie.

4.2. Súd prvej inštancie vyhodnotil z hľadiska účelnosti úkony advokátom poskytnutej právnej služby pri realizácii obhajoby žalobcu, posúdil výšku tarifnej odmeny za ich realizáciu, k ním pripočítaval paušálnu odmenu výdavkov (režijný paušál), náhradu hotových výdavkov (cestovné a náhradu za stratu času). Pri vyúčtovanej odmene a náhrade výdavkov advokáta dospel s odkazom na obsah spisu XXX/XX/XXXX v porovnaní s vyúčtovanou odmenou advokátom k záveru, že ak hlavné pojednávanie dňa 20.3.2018 trvalo od 08.30 do 09.30 hod. v zmysle ustanovenia § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, neumožňovalo vyúčtovať advokátovi odmenu vo výške 134,- eur, ale len 67,- eur. Ostatné vyúčtované odmeny i náhrady výdavkov súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia vyhodnotil ako opodstatnené. Pri konštatovanom rozdieli, týkajúcom sa odmeny za obhajobu na hlavnom pojednávaní dňa 20.2.2018, súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že trovy obhajoby v trestnom konaní predstavovali sumu 1.229,39 eur. Ak si žalobca uplatňoval trovy obhajoby v sume vyššej, t.j. v sume 1.263,85 eur, žalobu o tomto nároku v prevyšujúcej časti nad sumu 1.229,39 eur zamietol.

4.3. Vo vzťahu k uplatňovanému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu zásahu do osobnostných práv žalobcu v dôsledku vedeného trestného stíhania súd prvej inštancie konštatoval, že každé trestné stíhanie je objektívne spôsobilé zasiahnuť do osobnostnej sféry jednotlivca. Zo súdnej praxe vyplynulo, že v týchto prípadoch sa musí zohľadňovať, že porušenými sú najnútornejšie hodnoty osobnosti jednotlivca, jeho súkromie, rodinné väzby a tá satisfakcia má zmierniť prežitý stres, pocit bezmocnosti, narušenie viery v spravodlivosť, neistotu, úzkosť. Žalobca odôvodňoval nárok tým, že počas trvania trestného stíhania pociťoval zhoršenie vzťahov medzi ním a jeho susedmi, zároveň vzťahov s najbližšími príbuznými, a to manželkou a deťmi. Toto v podstate vyplynulo aj z písomných vyjadrení svedkov – detí žalobcu F. G. A. a F. H. A.. Z nich vyplynulo aj to, že trestné stíhanie žalobcu rozhorčilo, cítil sa nevinný voči vzneseným obvineniam, bol v strese, že bude nespravodlivo potrestaný kvôli angažovaniu sa v spoločných veciach v bytovom dome, v čase trestného stíhania sa žalobca nevenoval svojim bežným činnostiam a voľnočasovým aktivitám. Zo strany susedov došlo k zhoršeniu vnímania žalobcu kvôli prebiehajúcej trestnému stíhaniu. Po citácii v dôvodoch rozhodnutia uvedených záverov z rozsudkov odvolacích súdov, Ústavného súdu ČR, Najvyššieho súdu ČR, Najvyššieho súdu SR súd prvej inštancie poukázal na to, že náhrada nemajetkovej ujmy má slúžiť na kompenzáciu stavu neistoty, do ktorej bol poškodený v dôsledku nezákonne vedeného trestného konania uvrhnutý a udržiavaný. Žalobca vykonaným dokazovaním preukázal vznik nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života. Hoci výšku nemajetkovej ujmy súd určuje voľnou úvahou, nemôže ísť o úvahu nepreskúmateľnú, resp. úvahu svojvoľnú. Súd musí mať preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie podľa ustanovenia § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. nie je postačujúce. Trestné konanie proti žalobcovi sa viedlo v priebehu 22 mesiacov. Negatívny obraz o žalobcovi vedeným trestným stíhaním vyvolal u neho pocit zníženej dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti. Nezákonne stíhaná osoba utrpovala i materiálnu ujmu vo forme nedôvodného zahanbenia s výrazne ostrakizujúcim účinkom a častokrát radikálne nepriaznivým vplyvom na jeho zdravie o to viac, ak išlo o nedôvodne stíhanú osobu vyššieho veku, akou je aj žalobca. Rešpektujúc zákonné kritériá i závery z označených rozhodnutí súdov dospel súd prvej inštancie pri svojich úvahách k určeniu výšky nároku, vychádzajúc zo samotnej dĺžky trestného stíhania v dĺžke približne 22 mesiacov, a toto

podľa súdu prvej inštancie odôvodňuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1.200,- eur. V tejto súvislosti však ďalšou zložkou tejto náhrady nemajetkovej ujmy je ujma súvisiaca so stresovými situáciami prežitými počas vykonávania jednotlivých úkonov trestného konania, emocionálnou záťažou spojenou so znížením dôstojnosti a vážnosti minimálne v najbližšom okolí známych a priateľov. Preto ako ďalšiu zložku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy priznal súd žalobcovi sumu vo výške 1.500,- eur. Celkom na nahradenie nemajetkovej preto priznal žalobcovi sumu 2.700,- eur. Uvedený nárok zodpovedá štatútu žalobcu tak v rámci komunity malého okresného mesta, tak aj v rámci užšieho okruhu známych vrátane komunity sídliska, na ktorom žije a rovnako tej skutočnosti, že trestné stíhanie žalobcu bolo bez preukázaného významu vo vzťahu k profesnému statusu žalobcu. Nad sumu priznanej náhrady nemajetkovej ujmy 2.700,- eur súd prvej inštancie túto časť uplatňovaného nároku vyhodnotil za nedôvodnú a žalobu nad sumu priznanej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 2.700,- eur zamietol.

4.4. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil predovšetkým tým, že v predmetnom konaní boli uplatňované dva samostatné nároky, a to nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a nárok na náhradu škody. Vo vzťahu k obom je potrebné individuálne rozhodnúť o nárokoch na náhradu trov konania. V časti týkajúcej sa nároku na náhradu škody z pôvodne uplatňovanej sumy 1.263,85 eur žalobca dôvodne uplatňoval sumu 1.229,39 eur spolu s príslušenstvom, pričom žalobcov úspech predstavoval 97,27 % a neúspech 2,73 %. Úspešnejšiemu žalobcovi tak po odrátaní neúspechu od jeho úspechu vznikol nárok proti žalovanej na náhradu trov konania v rozsahu 95 %, ktorú mu súd aj priznal. V prípade výsledku konania o náhrade nemajetkovej ujmy, súd zdôraznil, že nepochybne výška priznávaného nároku závisela od úvahy súdu. Aj keď CSP už nemá ustanovenie obdobné úprave obsiahnutej v § 142 ods. 3 O.s.p., neznamená to, aby nová právna úprava vylučovala osobitný režim posudzovania úspechu v konaní o nárokoch, keď výška plnenia závisela od úvahy súdu. V týchto sporových konaniach je kritériom procesného úspechu posudzovanie náhrady trov to, či prisúdená výška plnenia bola braná za základ pre výpočet jednotlivých trov konania vrátane tarifnej hodnoty pre určenie základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v prípade, že strana je zastúpená advokátom. Nebolo by spravodlivé požadovať od žalobcu, aby svoju ujmu podceňoval iba preto, aby potom nemusel hradiť trovy konania. V takom prípade je pri rozhodovaní o náhrade trov konania potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Aj s poukazom na citovanú judikatúru nález Ústavného súdu ČR III.ÚS/170/1999, rozsudok odvolacieho súdu v Prešove 7Co/88/2019 a 3Co/118/2018 i na závery z citovanej teórie súd prvej inštancie dospel k záveru, že je potrebné v tejto časti uplatňovaného nároku priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že pri náhrade trov konania sa bude vychádzať z prísudku, ktorý bol žalobcovi priznaný.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti výrokom ktorými bolo rozhodnuté o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti i proti tej časti obsiahnutej vo výroku IV., ktorá sa týka priznávanej náhrady trov konania, v rozsahu týkajúcom sa nároku na náhradu škody, podal včas odvolanie žalobca. Vyslovene uvádza, že nenapáda výroky rozsudku súdu prvej inštancie pod bodom I. a II. Odvolacie dôvody konkretizuje odkazom na aplikáciu ustanovení § 365 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. f) a písm. h) CSP. Zdôrazňuje pritom, že jednotlivé odvolacie dôvody sa môžu vzájomne prelínať, a preto je na nich nutné prihliadať ako na celok, a teda neposudzovať jednotlivé odvolacie dôvody striktno na základe toho, ako žalobca jednotlivé odvolacie dôvody formálne vymedzil na konkrétnom riadku predmetného odvolania. Ku konkretizácii uplatnených odvolacích dôvodov žalobca uvádza najmä:

5.1. Zhrnul skutkový stav prejednávanej veci poukazujúc na to, čo bolo predmetom konania, ako dopadlo trestné stíhanie, ako bolo rozhodnuté medzitimným rozsudkom o základe nároku a napokon aj na to, akým spôsobom mu vznikli náklady na trovy obhajoby v trestnom konaní i ako trestné stíhanie vplývalo na jeho osobu a ako ním bolo zasiahnuté do jeho osobných a osobnostných práv.

5.2. Uplatňoval si v konaní nárok na náhradu škody vzniknutej mu znášaním trov obhajoby. Poukazuje na to, že súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia popisoval aké úkony právnej služby advokát v trestnom konaní vykonal. Súd prvej inštancie pritom až na závery týkajúce sa realizovaného hlavného pojednávania vo veci XXX/XX/XXXX zo dňa 20.2.2018 sa stotožnil so špecifikáciou úkonov právnej služby aj s príslušnými vyčísleniami jednotlivých nárokov. Ak však súd prvej inštancie pri závere o tarifnej odmene advokáta za úkon právnej služby na pojednávaní 20.2.2018 dospel k záveru, že trvalo len jednu hodinu, táto skutočnosť bola v rozsudku konštatovaná pre žalobcu prekvapivo, pretože konajúci súd v priebehu pojednávania takýto rozpor nekonštatoval a osobitne žalobca zdôrazňuje to, že ak súd prvej inštancie takýto záver urobil bez toho, aby žalovaná toto namietala, suploval žalovanú v kontradiktórnom

procesu a tým porušil princíp rovnosti zbraní. Podľa žalobcu konajúci súd zobral do úvahy len zápis času začatia a skončenia hlavného pojednávania zo dňa 20.2.2018, avšak v tomto prípade je zrejmé, že zo strany súdov dochádza častokrát k prepisu predošlých zápisníc s písárskymi chybami, pričom obhajca žalobcu v napádanom nezákonnom trestnom konaní by nemal absolútne žiadny dôvod k tomu, aby navyšoval trovy obhajoby, ak by skutočne nedošlo k tomu, že predmetné hlavné pojednávanie trvalo dlhšie. Ak konajúci súd prvej inštancie suploval procesnú obranu žalovanej, tak v tomto prípade mohol v rámci odôvodnenia napádaného rozsudku uviesť, či skúmal prípadne iné dôkazy na preukázanie dĺžky trvania predmetného hlavného pojednávania zo dňa 20.2.2018, napríklad zvukovú nahrávku z predmetného hlavného pojednávania. Žalobca je toho názoru, že skutočnou škodou žalobcu v rámci nezákonného trestného stíhania na nákladoch znášaných na obhajobu bola suma 1.296,39 eur, a preto podľa jeho názoru konajúci súd prvej inštancie nemal dôvod ponížovať túto sumu trov obhajoby pri pasivite žalovanej strany. Žalobca pritom uplatňoval sumu 1.263,85 eur, teda v nižšej výške než boli skutočné trovy obhajoby (1.296,39 eur), rešpektujúc len to, že došlo pri uplatňovaní tohto nároku na náhradu škody k chybe v počítaní tak, ako to napokon vyplýva z príloh č. 1, č. 2 tohto odvolania, ktoré predložil súdu, obsahujúce vyúčtovanie odmeny advokátom I. G. J..

5.3. Vo vzťahu k uplatňovanému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy poukázal žalobca opätovne na judikatúru Najvyššieho súdu ČR, judikatúru ESĽP i nálezy Ústavného súdu SR so zdôraznením čo má byť zmyslom a účelom priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Zdôrazňoval s odkazom na rozhodnutie NS SR 4Cdo/125/2019 z 27.8.2019 to, že pri odškodňovaní nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie každej fyzickej osoby sudcom nesvedčí bagatelizovanie závažnosti ujmy priznávaním neprimerane nízkych, resp. žiadnych náhrad. Podľa jeho názoru uplatňovaná náhrada nemajetkovej ujmy v sume 10.000,- eur je pre žalobcu spravodlivým zadosťučinením. Je zodpovedajúca intenzite ujmy danej dĺžkou trvania zásahu v oblasti profesijnej, rodinnej a spoločenskej.

5.4. Vytýka súdu prvej inštancie aj nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Predovšetkým v súvislosti s nedostatočným odôvodnením záverov týkajúcich sa náhrady nemajetkovej ujmy. Podľa jeho názoru po nadobudnutí právoplatnosti medzitýmneho rozsudku mal žalobca za to, že jeho nárok na náhradu škody je daný v celej ním uplatňovanej výške, nakoľko aj konajúci súd prvej inštancie si ponechával lehotu na úvahu pokiaľ ide o výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a nie pokiaľ ide o nárok na náhradu škody. V tejto časti je potom záver súdu prvej inštancie prekvapivý. Žalobca nemal žiadnu procesnú možnosť argumentovať súdu potrebu priznania náhrady škody v plnom žalobcom uplatnenom rozsahu. Žalobcovi mal byť poskytnutý priestor na to, aby reagoval na skutočnosti, ktoré súd prvej inštancie napokon premietol do záveru o výške náhrady škody. Poukazuje na princípy kontradiktórneho procesu tak, ako vyplývajú z viacerých rozhodnutí dovolacieho súdu i z rozhodnutí ESĽP.

5.5. Žalobca napokon navrhuje odvolaciemu súdu, aby výroky pod bodom III. a IV., teda výrok o zamietnutí žaloby o náhradu škody v prevyšujúcej časti i vo výroku o zamietnutí žaloby na náhradu nemajetkovej ujmy v prevyšujúcej časti zmenil tak, že okrem už prisúdených súm prizná žalobcovi na náhrade škody sumu 32,54 eur a na náhrade nemajetkovej ujmy 7.300,- eur a prizná žalobcovi aj nároky na náhradu trov prvoinštančného konania i v časti o nároku na náhradu škody i nemajetkovej ujmy po 100 %. Alternatívne navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch III. a IV. zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Proti rozsudku podala odvolanie aj žalovaná strana. Napáda výroky o prisúdení náhrady škody i prisúdení náhrady nemajetkovej ujmy i výrok o náhrade trov konania. V podanom odvolaní poukazuje na to, že vznesenie obvinenia proti žalobcovi bolo v prípravnom konaní realizované na základe vtedy existujúcej pravdepodobnosti o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou. V prípravnom konaní nebolo vyslovené, že niektoré z rozhodnutí je nezákonné. Základnými predpokladmi vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci sú nezákonné rozhodnutie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Podľa žalovaného je tu neexistencia nezákonného rozhodnutia a zároveň nie je preukázané, že skutočne došlo k zhoršeniu psychického stavu manželky žalobcu v súvislosti s jeho trestným stíhaním. K zhoršeniu rodinných vzťahov malo podľa samotného žalobcu dôjsť práve kvôli tomu, že to neoznámil svojim príbuzným. Žalobca nepreukázal zhoršenie vzťahov so susedmi v bytovom dome. Je to iba jeho subjektívny pocit, ničím nepodložený. Navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie v týchto odvolaniach napadnutých výrokoch zrušiť a uložiť súdu prvej inštancie, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

7. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej strany uviedol to, že odvolanie je zmätočným, pretože v konaní sa už medzitýmnym rozsudkom privodil záver o tom, že uplatňovaný nárok na náhradu škody i nemajetkovej ujmy je čo do základu daný. Ak žalovaná strana toto používa ako odvolací dôvod, podľa žalobcu ide z jej strany o bezúspešné bránenie práva, ktoré by malo byť súdom voči žalovanej sankcionované o to viac, že žalovanou je štát zastúpený Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky. Žalovaná strana sa bráni a odďaľuje priznanie zákonných nárokov žalobcu absolútnym popieraním aktuálnej a ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít. Pristupuje k celému konaniu nehospodárne, neefektívne a neúčelne nakladá s verejnými financiami nehospodárnym odmietaním zákonných nárokov žalobcu. Zotrváva na ním uplatnenom odvolacom návrhu a odvolanie žalovanej strany navrhuje odmietnuť a žalobcovi priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok účinný od 1.7.2016 - ďalej len „CSP“) prejednal odvolania podané sporovými stranami v zmysle zásad daných aplikáciou ust. § 378 a nasl. CSP. Odvolací súd pritom prejednal podané odvolania bez nariadenia pojednávania. Vychádzal pritom z aplikácie ustanovenia § 385 ods. 1 CSP, pričom mal za to, že nariadenie pojednávania v predmetnej veci si nevyžadovala potreba zopakovania, či doplnenia dokazovania a ani dôležitý verejný záujem. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 385 ods. 1, § 383 CSP). Termín verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu i na webovej stránke súdu zodpovedajúco ust. § 219 ods. 3 a § 378 ods. 1 CSP. Žiada sa osobitne zdôrazniť, že odvolací súd pri prieskume napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie bol v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP viazaný rozsahom odvolania i uplatnenými odvolacími dôvodmi (s výnimkou v § 380 ods. 2 CSP). Na základe takéhoto prieskumu uvedeného rozhodnutia súdu prvej inštancie, i konania ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody neodôvodňujú zrušenie, či zmenu žalobcom a žalovanou napadnutých výrokov rozhodnutia prvoinštančného súdu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne. Prvoinštančný súd pre účely rozhodnutia o podanej žalobe vykonal potrebné, sporovými stranami označené dôkazy (odvolatelia nenamietajú nerealizáciu nimi navrhovaného dôkazu), z nich vyvodil správne skutkové zistenia (§ 215 ods. 1, 2 v spojení s ust. § 191 ods. 1 CSP) a vec napokon aj správne právne posúdil. Dôvody napadnutého rozhodnutia dávajú odpoveď na pre vec rozhodujúce skutkové otázky i na právne posúdenie uplatneného nároku. Právnym základom súdneho rozhodnutia súdu prvej inštancie sú právne závery, ktoré súd prvej inštancie vyvodil subsumovaním zisteného skutkového základu pod označené právne normy. Súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia označené právne normy správne aplikoval, správne ich interpretoval na zistený skutkový stav. Odvolacie námietky žalobcu i žalovaného voči nesprávne zistenému skutkovému stavu a voči nesprávnemu právnemu posúdeniu veci sú preto nedôvodné.

9. Odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v celom rozsahu stotožňuje, pričom len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia v reakcii na uplatnené odvolacie dôvody dopĺňa ďalšie dôvody (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

10. Odvolací súd poukazuje predovšetkým na to, že teraz preskúmanému rozhodnutiu predchádzalo rozhodnutie medzitýmnym rozsudkom. Podľa § 214 ods. 1 CSP, ak je to účelné, súd môže rozhodnúť najskôr len o základe alebo dôvode uplatneného procesného nároku medzitýmnym rozsudkom. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn. 5Obdo/5/2011 uviedol, že základom predmetu konania sú všetky okolnosti determinujúce výšku predmetu konania, teda všetky tie skutkové a právne otázky, od ktorých posúdenia závisí výška uplatneného nároku. Za základ v prejednávanej veci, o ktorom môže súd rozhodnúť medzitýmnym rozsudkom, treba spravidla považovať všetky sporné otázky vyplývajúce z uplatňovaného nároku, ktorý musí posúdiť, ak má súd rozhodnúť, s výnimkou výšky nároku (R V/1968).

11. Aj zo Zborníka súdnych rozhodnutí a stanovísk súdov IV. zo strany 747 plynie stále aktuálne konštatovanie týkajúce sa rozsudkov medzitýmnych, z ktorého sa žiada citovať: „pri žalobách zo zodpovednostných nárokov však tento pojem základu nemožno chápať inak, než ako vyriešenie otázky zodpovednosti žalovaného, vrátane otázky spoluzavinenia žalobcu (ak prichádza do úvahy), a to tak, aby po právoplatnosti medzitýmneho rozsudku zostala na vyriešenie iba otázka výšky nároku poškodeného zodpovedajúca miere zistenej zodpovednosti“.

12. V predmetnej veci súd prvej inštancie rozhodol medzitýmnym rozsudkom o základe nároku vo vzťahu k obom dielčím položkám, ktoré sú predmetom tohto konania, ktoré sú skutkovo samostatnými nárokmi. Ak súd rozhodol o dôvodnosti základu nároku na náhradu škody i nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnených v žalobe, bolo tým záväzne rozhodnuté o skutkovom základe sporu, v ktorom sa odvíja právne posúdenie základu veci (viď aj napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 3Cdon/1061/96, uverejnený v časopise Soudní judikatura pod č. 121, ročník 1998 alebo rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 25Cdo/1851/2002). Pretože existencia príčinnej súvislosti medzi škodnou udalosťou, v danom prípade nezákonným trestným stíhaním a vznikom majetkovej i nemajetkovej ujmy, je jedným zo základných predpokladov všetkých skutkových podstát zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, o tejto otázke bolo medzitýmnym rozsudkom záväzne rozhodnuté. Z toho potom vyplýva, že v ďalšom konaní, v ktorom súd zisťoval už len výšku nároku, nemožno už dôvodne posudzovať to, že nárok na náhradu škody nie je v základe daný (s odôvodnením, že vo veci nebolo vydané nezákonné rozhodnutie), ale úlohou súdu v ďalšom konaní je len zistenie výšky škody, či výšky náhrady nemajetkovej ujmy a od toho sa odvíjajúcej výšky uplatnených nárokov.

13. Ak žalovaná strana v podanom odvolaní namietka základ nároku, je táto jej odvolacia námietka zjavne nedôvodnou.

14. Odvolatelia namietajú nesprávne právne posúdenie veci. Žalobca poukazuje pritom na ním označené rozhodnutia Najvyššieho súdu SR i na nález Ústavného súdu SR i judikatúru EŠLP. Žalovaná napriek vydanému právoplatnému medzitýmnému rozsudku (tak, ako je uvedené vyššie) zotrváva na námietkach týkajúcich sa samotnej zodpovednosti štátu.

15. Podľa Čl. 46 ods. 3 ústavy má každý právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

16. Zmyslom a účelom zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je ustanoviť v súlade s Čl. 46 ods. 3 ústavy podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré bolo neskôr posúdené ako nezákonné. Za predpoklady pre priznanie takejto náhrady škody tak už súdom prvej inštancie citovaný § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. považuje okrem iného vydanie nezákonného rozhodnutia a tiež jeho zrušenie pre nezákonnosť príslušným orgánom. Tieto podmienky sú splnené iba vtedy, ak je vydané rozhodnutie následne zrušené na to príslušným orgánom práve z dôvodu nezákonnosti. Z takéhoto zrušujúceho rozhodnutia potom musí byť dôvod zrušenia skoršieho rozhodnutia (jeho nezákonnosť) zrejmý (II.ÚS 25/2011). Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Súdna judikatúra NS SR, Ústavného súdu SR v mnohých rozhodnutiach vychádza zo záveru, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená, a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté súdnou judikatúrou v prevažnej miere potvrdzuje aj ústavný súd (napríklad III.ÚS/117/06, I.ÚS/320/2016, I.ÚS/395/2016 a iné). V náleze I.ÚS/540/2016 ústavný súd zdôraznil, že „pre správnu interpretáciu § 6 ods. 1 prvej vety zákona č. 514/2003 Z.z. však nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia a doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematicky a teleologicky. Z hľadiska systematického výkladu možno dospieť k záveru, že aplikácia § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. prichádza do úvahy aj v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Z hľadiska teleologického výkladu nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zmene) namietaného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za správny treba považovať výklad, v zmysle ktorého z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má zastavenie trestného stíhania (ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným) rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia

o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania (uznesenie najvyššieho súdu z 18. októbra 2010 sp. zn. 4MCdo 15/2009 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 2/2014).“

17. Odvolací súd poukazuje i na ďalší záver ÚS SR aplikovateľný pre predmetnú vec v nadväznosti na uplatnené odvolacie námietky: „Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatuje, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca“. (Nález ÚS SR I. 320/2016 zo 7.4.2016)

18. Podľa záverov rozsudku Najvyššieho súdu SR 8Cdo/289/2014 zo 14.10.2015 „Ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zákona č. 412/2012 Z.z. je od 1. januára 2013 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.“

19. Nad rámec už vyššie uvedenej záväznosti právoplatného medzitýmneho rozsudku odvolací súd musí konštatovať aj to, že spochybňovanie základu nároku žalovanou je preto v predmetnej veci zjavne nedôvodným. Zodpovednosť štátu je postavená na princípe tzv. objektívnej zodpovednosti a z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie (podľa iniciatívy sporových strán) nevyplývala existencia mimoriadnych výnimočných okolností prípadu, v dôsledku ktorých by zrušenie rozhodnutia (uznesenia o vznesení obvinenia a obžaloby) nevyplývalo z nezákonnej povahy rozhodnutia, či z jeho rozporu s objektívnym právom. Nezákonnosť rozhodnutia a jeho zrušenie vyplývala z oslobodzujúceho rozsudku súdu z dôvodu, že skutok, pre ktorý bol žalobca trestne stíhaný, nie je trestným činom.

20. Opakovane sa žiada uviesť, že pre predmetnú vec je relevantným aj to, čo je už uvedené vyššie vo vzťahu k záverom z medzitýmneho rozsudku.

21. Pri existencii právoplatného rozhodnutia o základe nároku bolo v nasledujúcom konaní úlohou súdu dať odpoveď na otázky týkajúce sa výšky uplatnených nárokov.

22. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia označené právne normy správne aplikoval aj pri posudzovaní uplatneného nároku na náhradu škody i na náhradu nemajetkovej ujmy. Správne ich interpretoval na zistený skutkový stav. Súd prvej inštancie napokon vyhodnotil aj otázku primeranosti prisúdeného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a uplatnené odvolacie námietky voči týmto záverom, ktorými súd prvej inštancie hodnotil výšku primeranosti tejto náhrady nemajetkovej ujmy relevantným spôsobom sporové strany zo skutkového hľadiska nespochybňujú takým individualizujúcim spôsobom, aby sa tie skutočnosti, na základe ktorých súd prvej inštancie vyhodnotil záver o výške prisúdenej náhrady nemajetkovej ujmy, mohli odvolacím súdom vyhodnotiť za nesprávne.

23. Pri odvolacích námietkach proti skutkovým zisteniam súdu prvej inštancie možno opakovane konštatovať tak, ako je už uvedené aj vyššie, že skutkovým základom každého súdneho rozhodnutia je v zmysle ust. § 215 ods. 1, 2 CSP súhrn skutkových zistení, ku ktorým súd dospel v priebehu súdneho konania. K skutkovým zisteniam súd dospieva posúdením (vyhodnotením) skutkových poznatkov. Skutkové poznatky súd získava v sporovom procese predovšetkým dokazovaním. Civilný proces sporový sa okrem iného riadi princípmi dispozičným a prejednacím, princípmi kontradiktórnosti, princípmi koncentrácie a s ním spojeným princípmi formálnej pravdy. Aj pre toto sporové konanie

treba zdôrazniť to, že súd nevystupuje v pozícii aktívneho vyšetrovateľa, ale v pozícii arbitra, ktorý zistí skutkový stav len z komponentov, ktoré do konania dodali sporové strany. Úlohou súdu nie je aktívne vyhľadávať skutkové zistenia a snažiť sa o poznanie „objektívnej“, či „materiálnej“ pravdy, ale zistiť skutkový stav v miere primeranej procesnej aktivite sporových strán. Bez tejto aktivity strán súd v zisťovaní skutkového stavu nepokračuje. Ak sú sporové strany pri zhromažďovaní ďalšieho skutkového základu nečinné, proces vytvárania skutkového základu len uzavrie a o veci rozhodne na základe skutkového stavu, ktorý vyplynul z vykonaného dokazovania. Pre súd je rozhodujúcim to, aký skutkový stav vyplynul zo zhromaždených prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany v čase, keď dochádza k rozhodovaniu. Z pohľadu úspechu v spore tak ide o to, ktoré z objektívne relevantných skutočností svedčiacich v prospech strany sporu sa tejto strane do vyhlásenia rozsudku podarilo súdu preukázať, resp. dosiahnuť to, aby ich súd vyhodnotil v jej prospech. Toto sa žiada opakovane zdôrazniť aj v súvislosti s odvolacími námietkami týkajúcimi sa nesprávnych skutkových zistení. Predmetom zisťovania v civilnom procese nie je celá objektívna realita, ktorá bola a je prítomná v čase od vzniku právneho vzťahu, o ochranu ktorého v konaní ide, do času rozhodovania súdu vo veci samej. Základné obmedzenie rozsahu zisťovania skutkového stavu predstavuje relevancia tej ktorej skutočnosti pre konanie a rozhodovanie súdu o konkrétnej žalobe. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie v tejto veci zhromaždil dôkazy podľa procesnej iniciatívy účastníkov v konaní, a tieto zhromaždené dôkazy vyhodnotil aj v zmysle zásad hodnotenia dôkazov vyplývajúcich z ust. § 191 ods. 1 CSP. Hodnotiacia úvaha súdu prvej inštancie podľa odvolacieho súdu zodpovedala zásadám formálnej logiky a je preskúmateľná aj v inštančnom postupe odvolacím súdom. Tu osobitne odvolací súd zdôrazňuje, že okrem iného aj z obsahu zápisnice o poslednom pojednávaní v tejto veci, realizovanom pred súdom prvej inštancie vyplýva, že strany na výzvu konajúceho súdu pred prednesom ich záverečných návrhov uviedli, že ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemajú (viď obsah zápisnice o pojednávaní z 2.10.2023). Pojednávanie dňa 2.10.2023 bolo odročené za účelom vyhlásenia rozhodnutia na deň 27.10.2023.

24. Žalobca v odvolaní síce namieta súdom prvej inštancie ustálené skutkové závery (argumentujú porušenie pravidiel kontradiktorného procesu v časti týkajúcej sa náhrady škody) a žiada, aby odvolací súd vychádzal z toho čo strany produkovali (bez prihliadnutia na obsah trestného spisu o čase trvania úkonov obhajoby (zaznamenaného do zápisnice o hlavnom pojednávaní), ale táto námietka bola vyhodnotená za nedôvodnú.

25. V nadväznosti na to, čo je uvedené vyššie k skutkovým základom súdneho rozhodnutia, je potrebné uviesť aj to, že v zmysle ustanovenia § 186 ods. 2 CSP súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada. Citované ustanovenie oprávňuje súd, aby si osvojil skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení strán, či účastníkov. Súd teda nemusí vykonávať dokazovanie ohľadom skutočností, ktoré medzi účastníkmi nie sú sporné a môžu ich bez dokazovania zobrať za základ svojho rozhodnutia. Ide o prejav zásady formálnej pravdy v civilnom procese, v zmysle ktorej súd nemá povinnosť skúmať, či tieto tvrdenia korešpondujú so skutočným stavom alebo nie. V predmetnom konaní absentuje zhodné tvrdenie strán, ktoré by bolo založené na tom, že aj úkon právnej služby realizovaný v trestnom konaní na hlavnom pojednávaní dňa 20.2.2018 bol v takom časovom trvaní, ktorý by advokátovi zastupujúcemu žalobcu priznával náhradu tarifnej odmeny vo výške 134,- eur. Každopádne súd prvej inštancie (vychádzajúc z obsahu spisu) na realizovaných pojednávaniach mal na zreteli oboznamované skutočnosti plynúce z obsahu trestného spisu i z obsahu vyúčtovania odmeny advokáta. Aj dokazovanie v sporovom konaní podľa CSP je naďalej ovládané prejednacou zásadou. Rozdiel v porovnaní s Občianskym súdnym poriadkom je v tom, že Civilný sporový poriadok zvyšuje procesnú zodpovednosť strán v konaní a obmedzuje aktivitu súdu pri navrhovaní, a teda aj vykonávaní dôkazov. Napriek tomu treba zdôrazniť, že sudca sa nestáva pasívnym arbitrom, ktorý je pri zisťovaní skutkového stavu odkázaný na tvrdenia a dôkazné návrhy strán. V predmetnej veci je však treba zdôrazniť najmä to, že uvedené dôkazy mohli byť a mali byť podrobené hodnoteniu súdom prvej inštancie, a toto oprávnenie súd aj zodpovedajúco pravidlám uvedeným v § 191 ods. 1, 2 CSP realizoval. Napokon treba uviesť aj to, že v podanom odvolaní samotný žalobca len „spochybňuje“ záver súdu prvej inštancie o čase trvania označeného úkonu právnej služby, ale táto výhrada nie je podporená reálnou argumentáciou o dôvodnosti záveru o tom, že úkon právnej služby dňa 20.2.2018 bol realizovaný v trvaní inom, než je to uvedené v zápisnici z hlavného pojednávania. Za takéhoto stavu neboli splnené podmienky pre to, aby sa na odvolacom súde, ktorý je viazaný skutkovými závermi prijatými súdom prvej inštancie, privodil záver z hľadiska skutkového pri vyčíslívaní výšky náhrady škody iný, ako to urobil súd prvej inštancie.

26. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že vedenie trestného stíhania voči žalobcovi bolo spôsobilé privodiť ujmu na osobnostných právach žalobcu. Skutkové závery, z ktorých vychádzal súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy žalobca v podanom odvolaní nepopieral. Ani žalovaná strana v podanom odvolaní nekonkretizuje odvolacie dôvody (poukazom na ňou realizované tvrdenia a ňou označené dôkazy pred súdom prvej inštancie), ktoré by relevantne viedli k spochybneniu tých skutkových záverov, aké vyvodil súd prvej inštancie podľa vyššie uvedených ustanovení § 215 ods. 1, 2 a § 191 ods. 1, 2 CSP. Spornou ostala iba výška tejto ujmy, ktorá závisela od úvahy súdu, a ktorú má súd určiť s cieľom zabezpečiť primerané a spravodlivé odškodnenie osoby, ktorej bolo zasiahnuté do jej práv. Odvolací súd po preskúmaní spisového materiálu má za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a z vykonaných dôkazov nevyplývajú žiadne iné skutkové závery, k akým dospel súd prvej inštancie. Taktiež je potrebné opakovane poukázať na skutočnosť, že žiadna strana sporu nenavrhol ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, preto odvolací súd vychádzal zo súdom prvej inštancie ustáleného skutkového stavu.

27. Odvolací súd konštatuje, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že vznesenie obvinenia zasiahlo do osobnej sféry žalobcu, a to poškodením jeho dobrého mena v prostredí, v ktorom žil, najmä u obyvateľov bytového domu, v ktorom sa táto informácia rozšírila, čo vyplývalo aj z výpovedí svedkov. Je prirodzenou reakciou osoby, ak v dôsledku poškodenia dobrého mena, takáto osoba trpí pocitom hanby a inými negatívnymi pocitmi. Taktiež je celkom prirodzené a logické, že obvinenie z trestného činu a vedené trestné konanie s hrozbou uloženia povinnosti nahradiť škodu vedie k stresu, nervozite a iným negatívnym prejavom. Tie sa následne môžu prejavovať v zmene správania sa takejto osoby, čo zhodne potvrdili aj vypočutí svedkovia vo svojich písomných vyjadreniach na položené otázky (ako ich popísal súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia), preto odvolací súd sa stotožnil s konštatovaním súdu prvej inštancie, že trestné stíhanie malo negatívny dopad na osobný život žalobcu, ktorý sa izoloval od spoločnosti a zmenil svoj obvyklý spôsob života. Takýto záver zodpovedá výpovediam detí žalobcu v tomto konaní, ktorí takto vnímali zmeny v správaní žalobcu, proti ktorému bolo vedené trestné stíhanie. V konaní tak neboli (z iniciatívy žalovaného) vyvrátené žalobcove tvrdenia o negatívnom vplyve vedeného trestného stíhania na jeho osobný život.

28. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. K námietke o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2MCdo/4/2009).

29. Žalobca i žalovaná v odvolaniach voči napadnutému rozsudku namietali nesprávne právne posúdenie veci, ktoré spočívalo v aplikácii príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z.

30. V danom prípade žalobca uplatňuje okrem nároku na náhradu škody spočívajúcej v jeho majetkovej ujme vzniknutej mu zaplatením trov obhajoby aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Pokiaľ sa týka samotného základu nároku niet, ani najmenšieho dôvodu, aby odvolací súd vyjadril aj v tejto aktuálnej situácii iné závery, ako bolo vyjadrené vyššie či už v tomto rozhodnutí, alebo i v medzitýmnom rozsudku s odkazom na ust. § 3 ods.1, 2, § 4 ods.1 písm. e), § 5 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z..

31. Vzhľadom na aktuálny predmet konania (náhrada škody a náhrada nemajetkovej ujmy) je žiadúce poukázať na ust. § 17 ods. 1, 2 cit. zák., podľa ktorých uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

32. Zákon č. 514/2003 Z. z. bol od svojho vydania viackrát novelizovaný. Výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá je upravená v ust. § 17 ods.1, 2 cit. zák. sa týkala novela vykonaná zákonom č. 517/2008

Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 517/2008 Z. z.“) účinným od 1. januára 2009 a ďalej zákonom č. 412/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 412/2012 Z. z.“) účinným od 1. januára 2013.

33. V zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 517/2008 Z. z. sa výška nemajetkovej ujmy určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

34. V danom konkrétnom prípade bolo vydané uznesenie o vznesení obvinenia proti žalobcovi a trestné stíhanie skončilo oslobodením spod obžaloby.

35. Trestné stíhanie žalobcu a najmä „nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia“ spadalo už do časovej účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2013, teda aj s ustanoveniami o limitácii výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Napriek tomu aj v rámci uvedených limitov bol a aj je autonómny priestor na realizáciu voľnej úvahy pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy. Aj pri jej využití musí súd však mať na zreteli, že stabilizovaná judikatúra konštatovala, že neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného podľa čl. 1 Ústavy SR je aj princíp právnej istoty, ktorý spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať (napr. II.ÚS/10/99, II.ÚS/234/03, IV.ÚS/92/09) a taktiež, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I.ÚS/87/93, PL.ÚS/16/95 a II.ÚS/80/99, III.ÚS/356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV.ÚS/92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV.ÚS/209/2010, m.m. PL.ÚS/21/00, PL.ÚS/6/04, III.ÚS/328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV.ÚS/49/06, III.ÚS/300/06).

36. Je preto potrebné zhrnúť, že na rozhodovanie o výške nemajetkovej ujmy mala vplyv skutočnosť, že žalobca bol trestným stíhaním voči jeho osobe poškodený po dobu takmer 22 mesiacov. Uvedené stíhanie malo negatívny vplyv na zmenu jeho správania a spôsobu bežného života, malo za následok vyvolanie pocitov hanby a iných negatívnych emócií, v dôsledku ktorých sa žalobca izoloval od spoločnosti.

37. Z rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu sú známe rozhodnutia judikujúce primeranú výšku náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným trestným stíhaním po náležitom zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie a aj v kontexte s rozhodnutiami ESLP a ústavného súdu (bolo to konštatované v rozhodnutiach napr. 3Cdo/25/2019, 2Cdo/30/2019, 6Cdo/38/2019, 7Cdo/100/2017). Dovolací súd zdôraznil, že určenie výšky nemajetkovej ujmy nesmie byť svojvoľné a uplatnenie voľnej úvahy sa tak nesmie stať nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu, vymykajúcou sa akejkolvek kontrole. Nemožno priznávať neprimerané, či dokonca tak premrštené sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli k bezdôvodnému obohacovaniu sa. Na druhej strane však dovolací súd musí zohľadniť aj závery z judikatúry ÚS SR, konkrétne nálezu III.ÚS/754/2016 zo dňa 24.1.2017 a na nález nadväzujúcu judikatúru dovolacieho súdu, rozsudok 5Cdo/192/2021 zo dňa 15.12.2022.

38. Odvolací súd neopomína ani závery nálezu Ústavného súdu SR III.ÚS/754/2016-42, z ktorého vyplynulo aj to, že „Ak má každý právo na náhradu škody spôsobenej mu nezákonným rozhodnutím

štátneho orgánu zaručené v čl. 46 ods. 3 ústavy, potom toto právo nie je možné v konkrétnom prípade zákonom obmedziť, či celkom vylúčiť. Opačný prístup by nerešpektoval princíp minimalizácie zásahov do základných práv v podobe ich prípadného obmedzenia a princíp maximalizácie zachovania obsahovej podstaty základného práva (obdobne napr. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III.ÚS/165/02 z 19. decembra 2002, obdobne nález sp.zn. II.ÚS/136/02 zo 17. júla 2002, resp. nález sp. zn. II.ÚS/42/01 zo 17. júla 2002 alebo nález sp.zn. III.ÚS/165/02 z 19. decembra 2002). Z rovnakých dôvodov nie je ústavne prípustné vyžadovať aplikáciu takejto limitácie od všeobecných súdov „skrytým“ aplikovaním hraníc stanovených inými právnymi predpismi vo veci sťažovateľky. Na druhej strane však ani ústavný súd nespochybňuje potrebu zjednotenia rozhodovania o výške náhrady nemajetkovej ujmy v týchto prípadoch. Toto zjednotenie môže byť však realizované iba dôsledným aplikovaním (okrem iného aj) naznačených kritérií, smerujúc k porovnateľnosti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v prípadoch skutkovo obdobných“.

39. Preto poukazujúc aj na princíp právnej istoty a rozhodovaciu prax súdov v obdobných veciach vo vzťahu k priznávaniu náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa § 6 zákona č. 514/2003 Z.z, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie nemohol pre účely predmetného rozhodnutia pominúť pomerovanie vyššie uvedených okolností prípadu (dĺžka trestného stíhania, zmena v správaní žalobcu v dôsledku poškodenia dobrého mena, ale aj okolnosti, spočívajúce v konaní žalobcu, za ktoré bol trestne stíhaný so záverom odôvodňujúcim zásah nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia do osobnostných práv žalobcu) s inými skutkovo podobnými rozhodnutiami súdov tak, aby výška náhrady nemajetkovej ujmy v predmetnom prípade bola primeraná a spravodlivá a nevybočovala z praxe súdov, rozhodujúcich o ujme, ktorá bola spôsobená nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia; samozrejme aj s aplikáciou judikatúry Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR uvedených v dôvodoch preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie i v tomto rozhodnutí odvolacieho súdu.

40. Aj Európsky súd pre ľudské práva vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy vyslovil, že náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo). Taktiež konštatoval, že pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napríklad Flux v. Moldavsko, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo). Okrem toho Európsky súd pre ľudské práva vyjadril názor, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (napríklad Público - Comunicação Social, S. A. v. Portugalsko). Napokon uviedol, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násilné činy (napr. Ittalahti a Karhuvaara v. Fínsko).

41. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť aj to, že najvyšší súd má za ustálenú rozhodovaciu prax závery vyslovené v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/38/2019, sp.zn. 3Cdo/19/2018, sp.zn. 7Cdo/100/2017 (uvedených aj v dôvodoch kasačného rozhodnutia dovolacieho súdu v predmetnej veci) pričom okrem už okrem záverov týkajúcich sa limitácie výšky náhrady v tejto veci sa žiada uviesť i to, že napr. v uznesení sp.zn. 6Cdo/38/2019 v bode 32. a 33. vyslovil: „32. Právny názor zastávajúci potrebu podrobnej špecifikácie dôsledkov vydania nezákonného rozhodnutia, preskúmateľnosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy a náležité zohľadnenie iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, je pevne zakotvený v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu prakticky od roku 2006. Tento právny názor predstavuje výklad súladný so štandardom ochrany ľudských práv na európskej úrovni, eliminuje ľubovôľu pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch a zohľadňuje výšku priznaných náhrad pri zásahoch do iných základných práv zaručených Ústavou Slovenskej republiky.“

42. Odvolací súd pri uplatnených odvolacích námietkach proti výške priznanej náhrady tiež musel prihliadať okrem uvedeného i na rozhodovaciu činnosť iných všeobecných súdov v Slovenskej republike, ktoré konali a rozhodovali v obdobných veciach týkajúcich sa náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci (uznesením o vznesení obvinenia v prípadoch oslobodenia žalobcov spod obžaloby). Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd poukazuje na nižšie uvedené rozhodnutia a uvádza, že v nich bolo konštatované zasiahnutie do dobrej povesti obvineného

z trestného činu a s tým súvisiacimi následkami psychickej nepohody, stresu či obmedzeniami v profesionálnom a spoločenskom živote.

43. Tu možno príkladmo okrem rozhodnutí uvedených v dôvodoch preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie uviesť:

- rozsudok Okresného súdu Lučenec sp.zn. 5C/161/2013 z 30.1.2015, ktorým bola priznaná nemajetková ujma žalobcovi vo výške 6.000,- eur za trestné stíhanie v trvaní 6 rokov, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co/433/2015 z 23.8.2016,
- rozsudok Okresného súdu Lučenec sp.zn. 6C/131/2014 z 9.12.2015, ktorým bola priznaná nemajetková ujma žalobcovi vo výške 4.800,- eur za trestné stíhanie v trvaní 6 rokov, potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 16Co/63/2016 z 20.10.2016,
- rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota sp.zn. 8C/144/2009 z 8.2.2011, ktorým bola priznaná nemajetková ujma žalobcovi vo výške 2.000,- eur za trestné stíhanie v trvaní 3 rokov,
- rozsudok Okresného súdu Košice okolie sp.zn. 11C/229/2010 z 3.11.2015, ktorým bola priznaná nemajetková ujma žalobcovi vo výške 11.063,13 eur za trestné stíhanie v trvaní 2 rokov, avšak bolo prihladené na 140 dní, ktoré strávil žalobca vo väzbe ako aj na skutočnosť, že aj napriek oslobodeniu jeho blízki príbuzní na neho naďalej hľadeli ako keby trestný čin znásilnenia spáchal. Uvedené rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 3Co/175/2016 z 20.4.2017,
- rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota sp.zn. 8C/227/2015, ktorým bola priznaná nemajetková ujma žalobcovi vo výške 8.500,- eur za trestné stíhanie v trvaní 5 rokov za prečin usmrtienia, ktorého sa mal dopustiť lekár v rámci výkonu svojho povolania tým, že zvolil nesprávnu liečbu pacienta, ktorá mu spôsobila smrť. Tento lekár následne z dôvodu poškodenia dobrého mena opustil svoje zamestnanie. Rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 16Co/104/2016 z 9.3.2017,
- rozsudok Okresného súdu Košice II sp.zn. 37C/31/2014 z 11.7.2016, ktorým bola priznaná nemajetková ujma žalobcovi vo výške 5.000,- eur za trestné stíhanie v trvaní viac ako 3 rokov pre trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa, pre ktorý bol aj prepustený zo služobného pomeru, potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Co/322/2016 z 28.3.2017.

44. Okrem týchto je však v zmysle ustanovenia čl. 2 ods. 2 CSP treba mať na zreteli rozhodnutia súdov, ktoré prešli aj dovolacím konaním. Z týchto mal na zreteli odvolací súd i:

- rozsudok Okresného súdu Košice I z 9.4.2018 č.k. 19C/325/2012-630 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 22.5.2019 sp.zn. 1Co/265/2018, ktorými za nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia z roku 2005 aj s ukončením trestného stíhania oslobodením spod obžaloby, a teda s trvaním trestného stíhania počas 6 rokov, bola poškodenej strane priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 24.000,- eur. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo aj predmetom dovolacieho konania na Najvyššom súde SR a uznesením sp.zn. 2Cdo/295/2019 boli podané dovolania sporových strán odmietnuté.
- uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/25/2019 z 20.6.2019, ktorým dovolací súd rozhodoval o dovolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 7.8.2018 sp.zn. 8Co/70/2016, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie ukladajúci žalovanej povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy 27.000,- eur. Krajský súd v Bratislave, okrem tohto potvrdzujúceho výroku rozsudku súdu prvej inštancie, vo veci na základe podaného odvolania privodil aj záver o zamietnutí žalobného návrhu uplatňujúceho náhradu nemajetkovej ujmy vo zvyšnej časti (súd prvej inštancie pôvodne priznal týmto titulom sumu 50.000,- eur), pričom uvedené zmeňujúce rozhodnutie o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti nebolo predmetom dovolacieho prieskumu. Vo veci z hľadiska skutkového išlo o uplatňovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej v dôsledku nezákonného trestného stíhanie v trvaní viac ako 13 rokov a nezákonného väzobného stíhanie v trvaní 9 mesiacov.
- uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/7/2018, ktorým na základe podaného dovolania bol predmetom prieskumu rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 13.6.2016 sp.zn. 6Co/589/2015 o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 4.000,- eur (pre trestné stíhanie v trvaní 2 rokov). Na základe podaného dovolania žalobcu, ktorý sa domáhal vyššej náhrady nemajetkovej ujmy, bolo dovolanie žalobcu zamietnuté.
- uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/224/2019 z 27.10.2022, ktorý na základe podaného dovolania oboch strán preskúmal rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 14.5.2019 sp.zn. 4Co/115/2018 (na ktoré poukazoval vo svojom odvolaní aj samotný žalobca), ktorým bolo zamietnuté dovolanie

žalobkyne voči rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy nad sumu 81.400,- eur, týkajúca sa uplatňovanej náhrady za vedené trestné stíhanie aj s väzobným postihom počas doby 11 rokov. Následne v uvedenom konaní odvolací súd privodil záver rozsudkom sp.zn. 3Co/5/2023 z 1.3.2023, ktorým žalobkyni (tiež advokátke) bola priznaná titulom náhrady nemajetkovej ujmy suma 20.800,- eur.

45. V prejednávacom prípade nemožno poprieť zásah do osobnostných práv žalobcu rozhodnutím o vznesení obvinenia voči jeho osobe a trvaním trestného stíhania po dobu takmer 22 mesiacov. Vznesenie obvinenia, podaná obžaloba a vedenie trestného stíhania po uvedenú dobu zasiahlo do osobnej sféry žalobcu, a to poškodením jeho dobrého mena v najbližšom okolí bydliska. Tak, ako je už uvedené vyššie, je prirodzenou reakciou osoby, ak v dôsledku poškodenia dobrého mena, takáto osoba trpí pocitom hanby a inými negatívnymi pocitmi, preto odvolací súd sa stotožnil s konštatovaním súdu prvej inštancie, že trestné stíhanie malo negatívny dopad na osobný život žalobcu, ktorý sa izoloval od spoločnosti a zmenil svoj obvyklý spôsob života,

46. Uvedené skutkové závery, citovaná právna úprava i k tomu uvedená judikatúra a rozhodnutia súdov v obdobných veciach boli tak určujúcimi pre rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmavajúceho rozsudok súdu prvej inštancie

47. Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie správne právne uzavrel, že nastoleniu spravodlivej rovnováhy medzi štátom ako škodcom na strane jednej a na druhej strane fyzickou osobou poškodenou jeho konaním na základných právach je zaplatenie tejto náhrady vo výške celkom 2.700,- eur. Žalobca uplatňoval na tomto nároku zaplatila žalobcovi sumu 10.000,- eur. Ak súd prvej inštancie priznal na tomto nároku žalobcovi sumu 2.700,- eur a žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, tieto závery sú vecne správne, a preto odvolací súd rozsudok v tejto časti podľa § 387 ods.1 CSP potvrdil.

48. Správne sú aj závery súdu prvej inštancie pokiaľ sa týka rozhodovania o náhrade trov konania. Správne súd prvej inštancie pri uplatňovaní dvoch nárokov samostatne rozhodoval o priznaní nároku na náhradu trov konania a vo vzťahu k náhrade škody privodil aj správne záver zodpovedajúci ustanoveniu § 255 ods. 2 CSP, ktorý sa týkal len čiastočného vyhovenia žalobe, a preto záver o priznaní náhrady trov konania v rozsahu 95 % v tejto časti uplatňovaného nároku je správny. Niet pochybností ani o správnosti záverov o priznaní nároku na náhradu škody v časti uplatňovaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. So zdôvodnením týchto záverov súdom prvej inštancie sa odvolací súd tak, ako je už uvedené vyššie, stotožňuje, preto aj pri prieskume týchto výrokov rozhodnutia súdu prvej inštancie odkazuje odvolací súd na aplikáciu ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP, a preto aj v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie ako správny potvrdil.

49. V odvolacom konaní nemal úspech ani žalobca ani žalovaná strana, preto odvolací súd pri aplikácii ustanovenia § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP sporovým stranám nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

50. Uvedené rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).